

ת"פ 39988/03/17 - מדינת ישראל נגד מ ש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39988-03-17 מדינת ישראל נ' ש
בפני כבוד השופט פאול שטרק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ ש

הנאשמת

הכרעת דין

א. כתב אישום

1. ביום 15.03.2017 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום ביחס לאירוע ביום 28.02.2016.
2. מיוחסות לנאשמת עבירות תקיפת סתם ותקיפת עובד ציבור.
3. ביום 28.02.2016 בשעה 14:00, הנאשמת הגיעה ללשכת הרווחה ברחוב המפקד בירושלים. באותו מועד ושעה, אמור להתבצע הסדר ראייה עם ילדי הנאשמת בהתאם להחלטה שיפוטית.
4. במהלך הביקור, הנאשמת תקפה:
 - א. עובדת המקום, עו"ס אמירה תלגייה, המתלוננת 1 (להלן: עו"ס אמירה) בדחיפה אל הקיר.
 - ב. עו"ס סוהאד עוקש מתלוננת 2, (להלן: עו"ס סוהאד) בדחיפה אל הקיר וזריקת תוף מרים ודרבוקה עליה.
 - ג. מחמד חמודה המתלונן 3, (להלן: המאבטח מחמד) מאבטח במקום בדחיפתו בידיה.

ב. עדויות

5. עו"ס סוהאד עוקש:

א. סוהאד היא עו"ס נוער. ביום האירוע, היה עליה לפקח על סדרי ראייה בין הנאשמת וילדיה, הכל בהתאם להחלטת ביהמ"ש לנוער.

ב. באותו יום, היה יום הולדת לבתה של הנאשמת. הנאשמת רצתה לערוך חגיגת יום הולדת. נקבעו לנאשמת שעתיים לביקור במקום שעה. בסיום הזמן שנקבע לביקור, הנאשמת סירבה לסיים והחלה להשתולל ולצעוק.

ג. עו"ס סוהאד הזמינה את המאבטח, מחמד לבוא על מנת להרגיע את המתלוננת. הנאשמת דחפה אותה, עם שתי ידיה. עו"ס סוהאד הוציאה הילד מהמקום למונית אשר עמדה בהמתנה בחוץ. הנאשמת המשיכה בצעקותיה ועשתה "בלאגן", אשר בא לידי ביטוי בצעקות, קללות ודפיקות על השולחן.

ד. הגיעה גם עו"ס אמירה. הנאשמת זרקה עליה תוף מרים שהיה במקום וטרבוקה שהיו בחדר על עו"ס אמירה.

ה. במענה לשאלת הסניגור, העידה כי אין מצלמות בחדרים מאחר והדבר אסור, כדי לשמור על הפרטיות.

ו. לדברי עו"ס סוהאד, הנאשמת "אשה מוכה". ביום האירוע הכל התחיל ברוגע. עו"ס סוהאד, הסבירה כי לא השתמשה במילה "חלאס" כדי להפסיק את הביקור. בהמשך חקירתה הסבירה כי השימוש במילה, אם בכלל, הוא שגרה בתרבות שלה ולא מהווה פגיעה בנאשמת. הנאשמת גם כעסה כי אבי הקטינים לא הגיע.

ז. כאשר הנאשמת כעסה על סיום הביקור, עו"ס סוהאד השתמשה בידיים כדי להוציא את הילדים המפוחדים מהחדר החוצה. בהודעת המשטרה, הוסיפה המתלוננת שהנאשמת קיללה אותה.

6. עו"ס אמירה העידה:

א. היא עו"ס משפחה.

ב. שמעה צעקות ורעש של כסאות מהמשרד.

ג. הנאשמת תוקפת את המתלוננת, עו"ס סוהאד, תוך כדי ניסיון להרגיע את הרוחות. הנאשמת דחפה המתלוננת 2 עו"ס אמירה, בידיה לכיוון הקיר. המאבטח מחמד, נכנס לעזור והנאשמת איימה אף עליו. הנאשמת איימה כי אם יגעו בה, היא תתלונן במשטרה.

ד. הילדים הוצאו מהחדר בעזרת אחת העובדות במקום. רק אז הנאשמת עזבה.

ה. הנאשמת דחפה אותה בשתי ידיים. עו"ס אמירה לא ראתה פגיעה במאבטח ע"י הנאשמת.

ו. לאחר האירוע, עו"ס אמירה, חשה בכאבים באצבע והציגה אישור רפואי.

7. המאבטח מחמד העיד:

א. עו"ס סוהאד הגיעה למקום ודיווחה לו כי הנאשמת מגיעה עם משפחתה ומדובר במשפחה קשה.

ב. כאשר זמן הביקור הסתיים, היה על הילדים לצאת. עו"ס סוהאד ביקשה ליווי.

ג. בעת סיום הביקור, הנאשמת התנגדה ליציאת הילדים מחוץ למשרד. עו"ס סוהאד פחדה שיהיו מכות. הנאשמת איימה שאם נוגעים בה היא תתלונן במשטרה.

ד. עו"ס אמירה הגיעה כדי לסייע לעו"ס סוהאד. הנאשמת דחפה אותה והיא נפגעה. היו צעקו. בסוף הוצאו הקטינים מהמשרד, אולם אינו זוכר מי לקח אותם.

ה. המאבטח מחמד, נשאל האם במקום יש מצלמות. לדבריו, יש מצלמות שאינן פועלות.

ו. כאשר הנאשמת דחפה את עו"ס אמירה אל הקיר, עו"ס אמירה, שמה ידיה על כתף הנאשמת. במהלך האירוע היו צעקות ועצבים. המאבטח מחמד ציין כי הנאשמת לא נגעה בו.

8. הוגש דו"ח פעולה וכן מזכר ביחס לאירוע.

9. רס"ר שי לוי מסר בעדותו כי חקר את רוב הנוכחים באירוע, לרבות המתלוננת, עו"ס אמירה. הוא שאל

האם יש מצלמות בחדרים. לא היה המשך לענין כי צפה שישלחו חוקר מצלמות למקום. העד אישר כי כאשר חקר את מנהלת המקום, היא לא נשאלה על מצלמות. לא נבדק ענין קיום מצלמות במקום.

10. הוגשה הודעת הנאשמת במשטרה מיום 03.04.2016 עולה מחקירת הנאשמת:

א. הבינה כי יש ביקור מהשעה 12:00 עד 16:00, לדבריה 5 שעות. מטרת הביקור היתה לחגוג יום הולדת לבת.

ב. הגיעה למקום בשעה 13:00 ונודע לה על פי החלטת השופט, שהביקור הוא למשך שעתיים. ביקשה מהנאשמת לעיין בהחלטה, אולם לא הוצגה בפניה ההחלטה.

ג. הנאשמת ציינה כי הבת שלה הלינה על כך שמרביצים לה במרכז שועפט.

ד. האירוע היה בחדר. לדברי הנאשמת, היו מצלמות בפרוזדור ובחדר.

11. בחקירת הנאשמת בביהמ"ש העידה:

א. הגיעה באיחור לביקור. הביאה עוגה ובגדים לילדים. הבת התלוננה שמישהו בפנימייה מרביץ לה.

ב. הודיע על סיום הביקור, נוכח החלטת שופט. הנאשמת דרשה לעיין בהחלטה.

ג. לדברי הנאשמת, עו"ס סוהאד תקפה אותה וניסתה להרביץ לה. היא גם צעקה "יאללה" שייצאו החוצה. בשלב מסוים, צעקו על הבת "שרמוטה".

ד. הגיעו המאבטח והמנהל רק כדי לתקוף את הנאשמת. הקטינים הוצאו. עו"ס אמירה גם תקפה את הנאשמת.

ה. המאבטח מחמד דחף את ידה של הנאשמת. הנאשמת רצתה להתלונן במשטרה שתקפו אותה, אולם לא עשתה כן.

ו. מדובר במפגש היחיד עם הקטינים שנערך באותו מרכז. היום הילדים אצל הנאשמת. עורך דינה

של הנאשמת מסר כי המפגש היה להיערך 5 שעות. בעצם הביקור נמשך כשעה בלבד.

ז. הנאשמת בחקירה חוזרת, המחישה את הטענה שלא הרביצה לאף אחד ולא זרקה דבר על אדם.

דין והכרעה

12. בפני ביהמ"ש נאשמת אשר מיוחסת לה עבירות אלימות בלשכת הרווחה בעת ביקור עם ילדיה. בין העבירות המיוחסות לנאשמת, נטען בכתב האישום כי תקפה בדחיפה את המאבטח, מחמד.

במהלך עדותו של המאבטח מחמד, העיד כי הנאשמת לא נגעה בו (פרוטוקול דין מיום 25.04.2018, עמ' 15 שורות 26-27 ובהמשך עמ' 16 שורות 1-2).

לאור עדותו של המאבטח, מחמד המיוחסת לנאשמת עבירת תקיפתו, מזכה אותה במיוחס לה לגבי המאבטח מחמד בלבד.

13. לא כך המצב עם יתר המתלוננות על פי העדויות. העידו שתי עו"ס ומאבטח. שלושתם אמונים על שמירת הבטחון ושלוות לשכת הרווחה, ואמונים על קיום מפגשים בין הורים וילדיהם, לפי הנחיות ביהמ"ש. כמו במקרה דנן.

המתלוננות כבעלות מקצוע שאמורות לדאוג לקיום קשר בין הורה וילדיו, בנסיבות אלו, העידו באופן אמין ומקצועי, הצפוי מעובדת סוציאלית. עדותן היתה עקבית וקוהרנטית. עדות המאבטח, גם היתה אמינה, עקבית וקוהרנטית. לטענת הנאשמת, שהיא המותקפת, אין הוכחת מניע לשקר מצד המתלוננים, אין יסוד לטענה שעדי התביעה ימציאו האירוע בהטחת אישום שווה על הנאשמת.

העדויות היו משלובות זו בזו כדי לייצר תמונה שלמה. אין בעיני ספק שהעדויות משקפות את האירוע.

מדובר בנאשמת (מקובלת עלי הערת המתלוננת, עו"ס סוהאד, כי מדובר ב"אישה מוכה"), אשר רצתה לחגוג יום הולדת עם הבת ויתר ילדיה. הנאשמת טוענת כי הבינה שהביקור אמור להיערך כ-5 שעות. כך גם נטען בחקירתה במשטרה. אולם, אין ראיה בטענה ולא הוזמן עורך דין שלה אשר מסר לה מידע. לא זו אף זו, גם בחקירתה קיימות סתירות פנימיות בגרסתה, כאשר באשר לדבריה, מדובר בביקור משעה 12:00 עד שעה 16:00. מעבר לאמור, גם על פי עדות הנאשמת בביהמ"ש, ועדי התביעה, היא הגיעה לביקור בשעה 13:00 באיחור של שעה.

הנאשמת מכחישה כל פגיעה במתלוננת, אולם אין גרסתה עומדת בפני העדות המתלוננות ואין להן מניע לסלק את העובדות או לייצר אווירה אלימה בנוכחות הילדים.

14. המאבטח מחמד, אישר בעדותו כי הנאשמת דחפה את עו"ס אמירה, דבר שהנאשמת מכחישה. אמנם, המאבטח לא צפה בתקיפת הנאשמת על עו"ס סוהאד, אולם העיד על צעקות והתנגדות הנאשמת ליציאת הילדים מהחדר, דבר אשר תומך בעדות המתלוננת עו"ס סוהאד.

עדויות של מחמד, היתה אמינה ללא הגזמה אשר מהווה חיזוק לעדותן של המתלוננות. יש לשים את הדגש על אמינות המאבטח, אשר מקבל משנה תוקף בכך שהעיד שהנאשמת לא נגעה בו לעומת הנטען בכתב האישום.

15. במכלול הנסיבות, ניתן להבין כי מדובר במצב רגיש ואף טעון עבור הנאשמת והעובדות סוציאליות (נוער ומשפחה), אשר ליוו והשגיתו על הביקור. עבור הנאשמת, לדבריה, היתה ידיעה, שיש משהו שמרביץ לבתה בפנימייה. בנוסף, האב לא הגיע והנאשמת אף היא הגיעה באיחור של לפחות כשעה מהמתוכנן. הכל ברקע יום הולדת הבת והרצון לשמח אותה והמשפחה, כאשר נמצאים פרודים באותה העת.

16. מקובלת עלי עדות עו"ס סוהאד כי הביקור היה מוגבל לשעתיים. בסיום הביקור, הנאשמת לא היתה מוכנה לסיים את הביקור והתנגדה לסיומו. אין פגיעה ברגשות הנאשמת על צורך לסיים את הביקור כדי להצדיק כל תגובה אלימה בין אם מדובר באלימות מילולית ובין אם מדובר באלימות פיזית.

במקרה דנן, נחה דעתי כי הוכח מעבר לספק הסביר וכנדרש בהליך הפלילי כי הנאשמת תקפה בדחיפות את העו"ס סוהאד ועו"ד אמירה. אם נזרקו תוף מרים ו/או טרבוקה, אין להוסיף או לגרוע מהעבירות המיוחסות לנאשמת. מקובלת עלי עדותה של עו"ס סוהאד כי נזרקו חפצים. אולם, לא ברור האם פגעו בעו"ס אמירה.

מחדל חקירה

17. במהלך הדיון, עלתה שאלת קיום המצלמות בחדר ובפרוזדור. עו"ס סוהאד העידה שאין מצלמות בחדר מכיוון שזה פוגע בפרטיות הביקור. המאבטח העיד כי קיימות מצלמות בבנין (לא ציין חדרים), אולם אלו שבחוץ אינן פועלות.

רס"ר שי לב העיד כי ענין המצלמות עלה בדו"ח הפעולה, אולם דבר לא נעשה בענין מבחינתו. הציפייה היתה שישלח חוקר "מצלמות" כדי לבדוק את הענין.

18. ברע"פ 3894/18 קפלן בוריס נ' מ"י (פורסם ביום 15.06.2018):

...הלכה היא כי מחדל חקירה יביאו לזיכויו של נאשם רק כאשר השפעתם היא כה חמורה ויורדת לשורשו של ענין, "עד כי קם חשש שהנאשם יתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו, והגנתו תימצא חסרה ומקופחת", וזאת בהתחשב במכלול הראיות שהונחו לפני בית המשפט (ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (11.4.2007)).

האם בענין דנו קיים חשש שהנאשמת יתקשה להתמודד כראוי עם הראיות העומדות נגדו, האם יוצאת הנאשמת מקופחת? זאת השאלה.

19. בעיני היה מחדל חקירה בכך שלא נבדק ענין המצלמות. לא היה תחקור כפי שצריך בנושא. אולם, אין בפני ביהמ"ש אפילו ראשית ראיה כי מצלמות תפקדו כפי שצריך. נהפוך הוא, לפי עדות המאבטח מחמד, המצלמות בחוץ לא פעלו ולפי עדותה של עו"ס סוהאד, לא היו מצלמות בחדר הביקור. הנאשמת בעדותה טוענת כי היו מצלמות. מנגד, יש עדות של שלושה בעלי תפקיד בלשכת הרווחה, שתי עובדות סוציאליות ומאבטח. לדידי, אם היו מצלמות אשר היו מתעדות את האירוע, היו יודעים על כך ואף היו מוסרים כל תיעוד וידאו לגבי עדותם.

עם זאת, חרף מחדל המשטרה לבדוק את הנושא, לא היתה מניעה מבדיקת הנושא בבקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1983 (להלן: החסד"פ) מטעם ב"כ הנאשמת.

20. ברור אין נטל הוכחה על הנאשמת, אולם אם בדעתה קיימת ראיה מזכה ויכולה להזמינה בפני ביהמ"ש. יתכן, נוכח מועד הגשת כתב האישום שנה לאחר האירוע לא היה טעם להגשת הבקשה. אולם, הבקשה היתה מחייבת המצאת מידע על עצם קיום מצלמות והאם תפקדו בעת האירוע. אם התשובה היתה חיובית, אזי היתה קיימת ראשית ראיה בתמיכת טענת "מחדל חקירה" ברמה הפוגעת בהגנתה.

21. בסופו של יום, "המחדל" הקיים נבחן בהתחשב במכלול הראיות בפני ביהמ"ש. במקרה דנן, מסכת הראיות בפני ביהמ"ש בעלות כבדי משקל שניתן לקבוע כי הנאשמת ביצעה עבירות תקיפת סתם, עבירה לפי ס' 329 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ותקיפת עובד ציבור, עבירה לפי ס' 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

קביעת ביהמ"ש מתייחסת למתלוננות, עו"ס אמירה תלגיה ועו"ס סוהאד עוקש בלבד, וכתוצאה מכך, **מזכה את הנאשמת** מהעבירות המיוחסות לה לגבי המתלונן 3, המאבטח מחמד חמודה, ומרשיע אותה בעבירות המיוחסות לה לגבי המתלוננות 1 ו-2.

ניתנה היום, ו' אב תשע"ח, 18 יולי 2018, במעמד הצדדים

עמוד 7